

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

10. LEDNA 2010

Z obsahu:

Jan ze Salisbury

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
16. prosince 2009
- strana 2 -

Slavnost Zjevení Páně

Homilie Benedikta XVI.
6. ledna 2008
- strana 4 -

„Dám vám nové srdce“

Podle relace
Zbigniewa Deryla OFM
v Radio Vaticana
- strana 5 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Pro mne pravá velikost
nespočívá v tom,
co se trpytí, ale co
se skrývá v čistém srdci
- strana 7 -

Josef Benedikt

Cottolengo

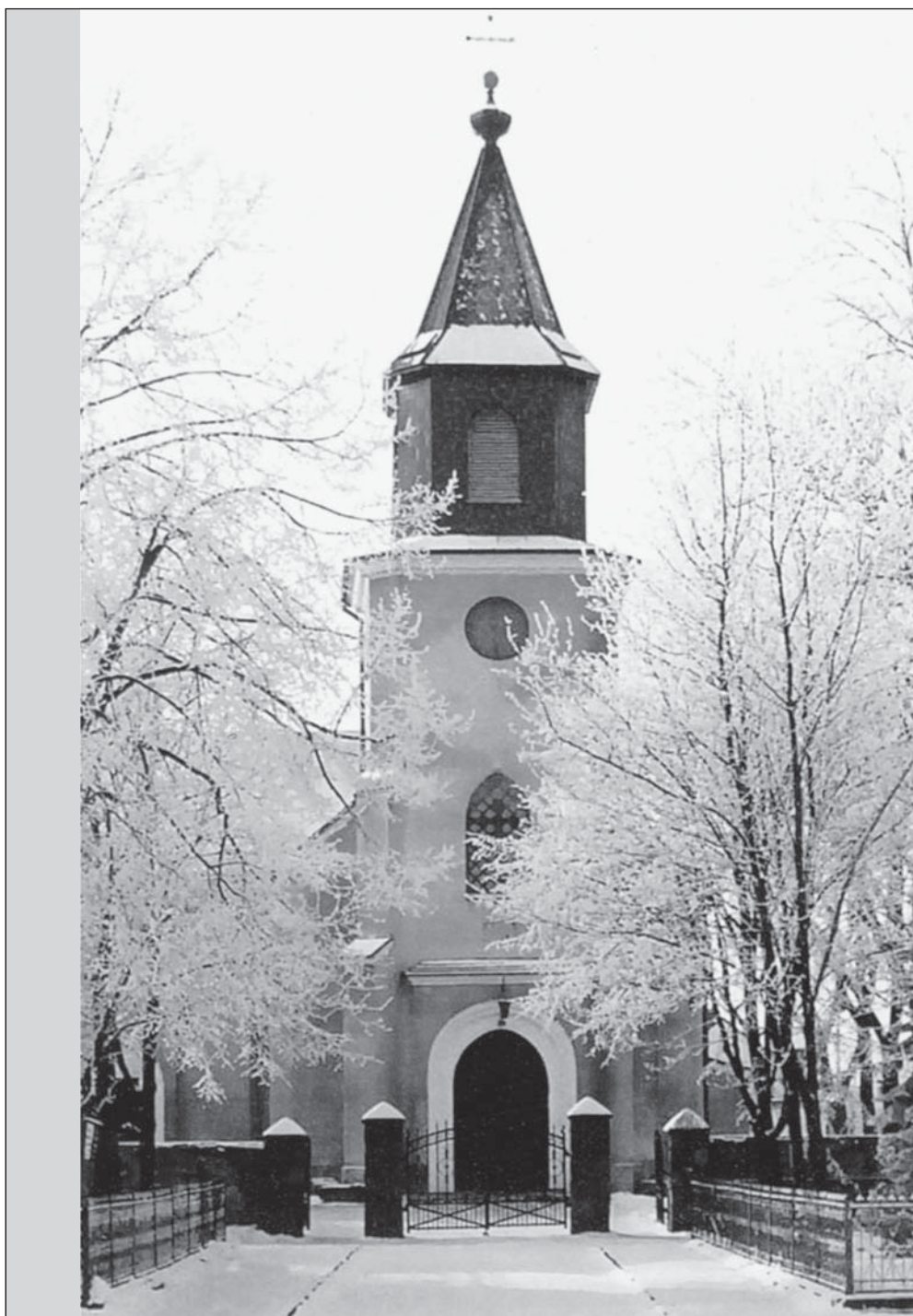
Galerie svatých kněží
- strana 10 -

Nositel Nobelovy ceny

o nesmrtelné duši
- strana 12 -

Proč vlastně evoluce? (6)

Vznik ptáků a savců
- strana 13 -

Sobienie-Jeziory (Polsko), kostel Věch svatých

Dnes se seznámíme s postavou Jana ze Salisburie, který patřil k jedné z nejvýznamnějších středověkých filosofických a teologických škol, ke katedrální škole v Chartres, ve Francii. Jako teologové, o nichž jsem mluvil v minulých týdnech, také nám pomáhá pochopit, jak víra v souladu se správnými aspiracemi rozumu, vede mysl ke zjevené pravdě, v níž se nachází právo dobro člověka.

Jan se narodil v Anglii v Salisburie mezi lety 1100 až 1120. Při četbě jeho děl a zejména jeho bohaté korespondence poznáme i nejdůležitější fakta o jeho životě. Přibližně dvanáct let, od roku 1136 do roku 1148, se věnoval studiím, navštěvoval nejlepší školy té doby, v nichž

naslouchal přednáškám proslulých mistrů. Vydal se do Paříže a potom do Chartres, prostředí, které nejvíce ovlivnilo jeho formaci a jehož velkou kulturní otevřenost vstřebal spolu se zájmem o spekulativní problémy a s kladným vztahem k literatuře. Jak bylo v té době běžné, preláti a panovníci požadovali za své spolupracovníky ty nejbrilantnější studenty. Tak tomu bylo také u Jana ze Salisburie, kterého jeho velký přítel, Bernard z Clairvaux, představil Theobaldovi, arcibiskupu v Canterbury – sídle anglického primase, který ho rád přijal mezi své kněze. Jedenáct let od roku 1150 do roku 1161 byl Jan sekretářem a kapla-

Jan ze Salisburie

nem starého arcibiskupa. Pokračoval mezitím ve svých studiích a s neúnavnou horlivostí se věnoval intenzivní diplomatické činnosti, několikrát navštívil také Itálii s jasným cílem upevnit vztahy mezi královstvím a církví Anglie a římským papežem. V oněch letech byl ostatně papežem Hadrián IV., Angličan, kterého s Janem ze Salisburie spojovalo těsné přátelství. V letech, která následovala po smrti Hadriána IV., k níž došlo roku 1159, vznikla v Anglii situace velkého napětí mezi církví a královstvím. Král Jindřich II. se totiž rozhodl uplatňovat svou autoritu nad vnitřním životem církve a omezovat její svobodu. Uplatňová-

ní tohoto postoje vyvolalo reakci Jana ze Salisburie a zejména odvážný protest Theobaldova nástupce na biskupské stolci v Canterbury, svatého Tomáše Becketa, který byl proto nucen odejít do Francie do exilu. Jan ze Salisburie ho doprovázel, zůstal v jeho službách a neustále usiloval o smír. Roku 1170, kdy se Jan a Tomáš Becket vrátili do Anglie, byl arcibiskup přímo ve své katedrále napaden a zavražděn. Zemřel jako mučedník a jako takový byl okamžitě lidem uctíván. Jan pokračoval ve věrné službě také Tomášovu nástupci až do doby, kdy byl zvolen biskupem v Chartres, kde setrval od roku 1176 do roku 1180, kdy zemřel.

Účinné slovo

Z děl Jana ze Salisburie bych rád uvedl dvě, která jsou považována za jeho vrcholná díla. Jsou nazvána elegantními řeckými tituly *Metalogicon* (Na obranu logiky) a *Policraticus* (Panovník). V prvním spise – nikoli bez jemné ironie, jež je příznačná pro mnohé vzdělance – odmítá stanovisko těch, kteří mají redukovanou představu o kultuře a považují ji za prázdnou výmluvnost, zbytečná slova. Jan však chválí kulturu, autentickou filosofii, tedy setkání zdatného myšlení a komunikace, účinného slova. Píše: „Jako je totiž nejen obávaná, ale i slepá výřečnost, která není osvícená rozumem, tak také moudrost, která nepoužívá slov, je nejenom slabá, ale v jistém smyslu zmrzačená. Ačkoli totiž může být někdy moudrost beze slov užitečná v konfrontaci s vlastním svědomím, zřídka a málo může prospět společnosti“ (*Metalogicon* 1,1, PL 199,327). Je to velmi aktuální poučení. To, co Jan označil za „výřečnost“, tj. možnost komunikovat stále více propracovanými a rozšířenými nástroji, to se dnes enormně znásobilo. Tím naléhavější však zůstává nezbytnost předávat sdělení, jež obsa-

Pokračování na str. 8

Každému čtenáři, který zcela nezaújatě vezme do ruky evangelia a čte zprávy o Ježíšově narození, životě, smrti a oslavení, je jistě nápadné, jak jsou tyto texty prosté, strážlivé a věcné. Těžko zde najdeme nějaké nadbytečné slovo, jsou to věty takřka strohé, a přitom velice logické, výstižné a přesně informující. Osoba autora, její dojmy a názory zde ustupují do pozadí a zcela zřetelně poznáváme záměr zaznamenat všechna rozhodující slova a události Spasitelova života. Autoři si nic nevymýšlejí, nic nedokreslují podle svých dojmů či očekávání. Tím se tyto inspirované texty zřetelně odlišují od spisů, které nějaký autor zpracoval z vlastní iniciativy a podle vlastní fantazie. Spisovatel, který by chtěl takovou nezaújatou objektivitu jen použít jako literární formu pro vlastní výtvar, by musel být vysoce talentovaným a zkušeným autorem, s jakým se v době vzniku evangelií ještě vůbec nesetkáváme.

Když nás tedy někteří moderní vykladači chtějí přesvědčit, že svatý Josef byl přirozeným otcem Je-

žíše z Nazareta, musí nám napřed vysvětlit, jak se taková interpretace srovnává nejen s velice objektivní Lukášovou zprávou o zvěstování, ale také s korespondujícím

Editorial

Matoušovým zápisem o Josefových obavách a o poučení, kterého se mu v té věci dostalo.

Pochopitelně, skeptik, který a priori vylučuje a ignoruje všechno, co vykračuje z rámce ryze přirozeného dění, než by připustil jakékoliv mimopřirozené Boží zásahy, bude raději vymýšlet nejrůznější smyšlenky, jak tato místa obejít nebo degradovat na čistě přirozené jevy. Když se pak v evangeliu objeví zpráva, že mudrci daleko na Východě spatřili hvězdu ohlašující novorozeného židovského krále, pokládají takoví exegeté za samozřejmé, že se musí pro tento jev najít nějaké přirozené vysvětlení, nějaký nápadný astronomický jev, který asi přivedl mudrce k nápadu vydat se na náročnou cestu. Ať už se jim však k takovému účelu hodí domnělá konjunkce planet nebo nějaká obzvláště jasná ko-

meta, těžko najdou takový zcela „přirozený“ nebeský objekt, který by skutečně odpovídal biblickému textu: byl k spatření nejen na Východě, ale ukázal se poutníkům jako průvodce znovu také při cestě z Jeruzaléma do Betléma a zřetelně stanul nad místem, kde bylo hledané Dítě. Tato „řeč hvězdy“ musela být pro ně velice výmluvná a jednoznačná, protože hledané Dítě chudých rodičů mezi ostatním obyvatelstvem nebudilo vůbec žádnou pozornost a žádné doptávání v Betlémě by mudrce na stopu novorozeného krále nebylo přivedlo. Těžko si umíme představit, jak by se Jupiter se Saturnem nebo nějaká kometa mohla zastavit takovým způsobem přímo nad dotyčným místem. Vymyslet něco takového však dělá moderním exegetům menší potíže než připustit, že existují také nějaké nadpřirozené jevy. Pro ně jsou přírodní zákony nepřekročitelné i pro Boha, a proto jsou přesvědčeni, že se pro všechno musí najít přirozené vysvětlení. Situace je ovšem taková, že nejen betlémská hvězda, ale celé Písmo včetně evangelií k nám

Pokračování na str. 9

Setkání pokorných

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Když byl Ježiš pokřtěn a modlil se,
otevřelo se nebe.*

Kdykoliv se Bůh rozhodne, že svému lidu udělí velkou milost, vybírá si k tomu své posly a svá místa, aby se všichni mohli připravit na přijetí jeho dobrodiní. Je tomu tak i dnes. Všichni proroci, kolik jich bylo, opakují znovu v různých obměnách stejnou Boží výzvu: *Obráťte se, neboť se přiblížilo Boží království.*⁽¹⁾ Kdo se však chce setkat s prorokem, musí vyjít ze svého pohodlí. Nešetří proto námahy ani času, abys byl včas na vyvoleném místě u Jordánu, kde se nebe přiblíží k zemi. Zdaleka nejsi první. Spočítej, můžeš-li, kolik lidí sem už přivedl prorocký hlas.

Ti, kterých se s hlasem proroka dotkla Boží milost, *jsou plni očekávání.* Nebraň se této všeobecné náladě. Je to neklamné znamení velkých věcí, které jsou přede dveřmi. Bezstarostnost už není na místě. Kdo chce mít účast na příchodu Božího království, nesmí se zabydlet ve své vlastní skepsi, sebejistotě.

Aniž to tušíš, přicházíš za Janem právě ve chvíli, kdy se k jeho posluchačům připojuje sám Ježiš. Čím se liší Boží Syn a Syn člověka od ostatních kajících? Pozoruješ snad na něm sebemenší náznak, že by byl něčím více než všichni ti hříšníci kolem? Jediný ze všech lidí, který může tvrdit, že pro sebe žádného proroka nepotřebuje, řídí se s úctou a poslušností jeho výzvou. Poděkuj mu za tento příklad i za všechny proroky a zachovej se podle jeho vzoru.

Chceš-li mít opravdový užitek z prorockých poselství, nestačí k tomu pouze zvědavost či senzacechtivost. To rozhodující se má odehrát především v tobě. Nečekej ani, že to musí být spojeno s něčím mimořádným kolem tebe. Očekávání, kterému se otevíráš, je ozvěnou Božího čekání: Bůh čeká na tvé obrácení. Proto je nezbytné sestoupit do řeky pokání. Ani Maria, velká prorokyně posledních časů, nemluví o ničem jiném než o pokání a obrácení.

Co to znamená obrátit se? To znamená odhodlat se konečně k rozhodné a bezvýchradné změně. Vrátit všechny pravé hodnoty na jejich původní místo. Jestliže dosud tvoje tělo ovládalo i tvou duši, musíš nyní vrátit vládu tam, kam patří. Tvoji *žádostivost očí*

nechť vystřídá konečně usebranost, *žádostivost těla* sebekázeň, čistota a skromnost, *pýchu života* pokora a duch služebnosti⁽²⁾.

Najdeš v sobě odvahu k pokoře? Není to právě pokora, která svedla k sobě Ježiše a Jana? Sám Pán o něm prohlásí, *že nikdo větší se ze ženy nenarodil*⁽³⁾. Ale on sám se necítí hoden *rozvázat mu řemínek u opánků.* Ano, slyšíš dobře. Necítí se hoden ani k úkonu, který vykonávají otroci. Čeho si troufáš dotýkat se ty, jestliže Jan se necítí hoden dotknout ani jeho obuvi?

A právě tento Ježiš, kterého ti Jan představuje jako *silnějšího*, poslouchá proroka, pokorně se sklání před Křtitelem, sestupuje do Jordánu a dává se pokřtít. Kdo je spravedlivější než On, aby nepotřeboval pokání? Kdo je silnější než On, aby nepotřeboval pokoru?

Vštip si hluboce do srdce to velké zjevení, kterého jsi svědkem: právě svou poslušností, svým nejhlubším pokorením, právě tím, že nechce ani v nejmenším vyniknout nad ostatní, ale *modlí se za ně* jako jeden z nich, uchvátil Ježiš svého nebeského Otce tak nesmírně, že mu veřejně a přímo viditelně vyznává svou lásku: *Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.*

Pokořit se znamená dát prostor Nejvyššímu, aby i v tobě nalézal to, v čem má zalíbení, a sám pak zjevil pravdu o tvé velikosti. Můžeš se spolehnout, že to, co tvoří tvou skutečnou hodnotu před Bohem, se nikdy neztratí a v pravý čas bude zjeveno. Naše jediná velikost je právě v tom, když sám Bůh v nás může nacházet zalíbení. Pokora je *klíč pravdy*, kterým se *otevírá nebe*, a láká tak Ducha Svatého, aby se snesl na pravé Boží ctitele, kteří v pokoře následují Ježiše. *Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo jedná správně.*⁽⁴⁾

Sestup do vod Jordánu, dej se *pokřtít Duchem Svatým a ohněm.* Toto je čas a místo tvého obrácení. Není to jen Bůh, kdo na ně čeká. *Pán tě povolal s láskou a bere tě za ruku*, nabízí ti, abys byl spolu s jeho Synem *prostředníkem jeho lásky*, šel s ním a pomáhal *otevírat oči slepým a vyvádět ze žaláře ty, kteří bydlí v temnotě.*⁽⁵⁾

Můj Pane, děkuji ti, přijímám, *ačkoliv nejsem hoden.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 3,2; ⁽²⁾ srov. 1 Jan 2,16; ⁽³⁾ Lk 7,28;

⁽⁴⁾ srov. Sk 10,34-35; ⁽⁵⁾ srov. Iz 42,6-7

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto pravi Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo, nezešlábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznice ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.

Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Lk 3,15-16.21-22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim však na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“

Když se však lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježiš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch Svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

Oslavujeme dnes Krista, Světlo světa, jeho zjevení pohanům. V den Narození znělo poselství liturgie takto: *Dnes sestoupilo na zem velké světlo* (Římský misál). V Betlémě se toto „velké světlo“ zjevilo malému okruhu osob, maličkému „zbytku Izraele“: Panně Marii a jejímu snoubenci Josefovi a několika pastýřům. Pokorné světlo v tichém stylu pravého Boha; plamínek zažehnutý v noci: křehké novorozeně, které pláče do ticha světa... Ale toto skryté a nepoznané narození provází hymnus chvály andělských zástupů, kteří opěvují slávu a pokoj (srov. Lk 2,13-14).

Tak toto světlo, třeba skromné ve svém zjevení na zemi, se promítlo s mocí na nebi: narození židovského Krále bylo oznámeno zjevením hvězdy, viditelné velmi daleko. Bylo to svědectví pro „několik mágů“, kteří přišli do Jeruzaléma z Východu brzy po Ježíšově narození v době krále Heroda (srov. Mt 2,1-2). Ještě jednou se volají a odpovídají si nebe a země, vesmír a dějiny. Stará proroctví nacházejí potvrzení v řeči hvězd. „Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele“ (Nm 24,17), oznámil pohanský prorok Balaam, povoláný, aby zlořečil Izraeli, ale on mu naopak blahorečil, protože zjevil Boha „tomuto pozhnanému národu“ (Nm 22,12). Chromacius z Akvileje ve svém komentáři k Matoušovu evangeliu uvádí Balaama do souvislosti s mágy a píše: „On prorokoval, že přijde Kristus; oni ho spatřili očima víry.“ A dodává důležitý postřeh: „Hvězdu spatřili všichni, ale ne všichni pochopili její význam. Stejně tak náš Pán se narodil pro všechny, ale ne všichni ho přijali.“ Objevil se zde význam, dějinná perspektiva, symbol světla aplikovaný na Krista: ten vyjadřuje zvláštní pozhnaní pro Abrahámovu potomstvo, které se má rozšířit na všechny národy na zemi.

Událost z evangelia, kterou si připomínáme o slavnosti Zje-

Slavnost Zjevení Páně

vení – návštěva mágů u Jezulátka v Betlémě – nás tedy zavádí k počátkům dějin Božího lidu, tj. k povolání Abraháma. Jsme v 12. kapitole knihy Geneze. Prvních jedenáct kapitol jsou velké obrazy, které odpovídají na některé základní otázky lidstva: Jaký je vznik vesmíru a lidského rodu? Mezi vstupními vyprávěními Bible se objevuje první smlouva, kterou Bůh uzavřel s Noem po potopě. Jedná se o všeobecnou smlouvu, která se týká celého lidstva: nová smlouva s rodinou Noema je smlouvou se „vším tělem“. Pak před povoláním Abraháma se nachází velký obraz, velmi důležitý pro pochopení Zjevení: onen o babylonské věži. Tento svatý text potvrzuje, že na počátku „celá země byla jednotná v řeči“ (Gn 11,1). Pak si lidé řekli: „Nuže vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bu-

de v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi“ (Gn 11,4). Důsledkem tohoto hříchu pýchy, podobně jako u Adama a Evy, bylo zmatení jazyků a rozptýlení lidstva po celé zemi. To znamená Babel a byl to druh zlořečení, podobný jako vyhnání z pozemského ráje.

V tomto bodě začínají dějiny pozhnaní povoláním Abraháma: začíná velký Boží plán učinit z lidstva jednu rodinu skrze smlouvu s novým národem vyvoleným, aby byl pozhnaním uprostřed všech národů (srov. Gn 12,1-3). Tento Boží plán se nyní uskutečňuje a měl vrcholný bod v tajemství Krista. Od té chvíle začínají „poslední časy“ v tom smyslu, že Boží plán byl plně zjeven a uskutečněn v Kristu, ale vyžaduje, aby byl přijat lidskými dějinami, které zůstávají vždy dějinami věrnosti Boha a bohužel nevěrnosti

Tři králové z Východu, Ravenna, mozaika z roku 1375

ze strany lidí. Sama Církev, strážkyně pozhnaní, je svatá, ale složená z hříšníků, poznamenaná napětím mezi „již“ a „ještě ne“. Ježíš Kristus přišel v plnosti času, aby přinesl naplnění smlouvy. On sám, pravý Bůh a pravý člověk, je Svátostí věrnosti Boha svému plánu spásy pro celé lidstvo, pro nás všechny.

Příchod mágů z Východu do Betléma, aby se poklonili novorozenému Mesiáši, je znamením, že univerzální Král se zjevil národům a všem lidem hledajícím pravdu. Je to počátek hnutí, které je protikladem k onomu Babelu: od zmatení k porozumění, od rozptýlení ke smíření. Vidíme tak vazbu mezi Zjevením a Letnicemi: Jestliže zrození Krista, který je Hlavou, je také zrozením Církev, jeho těla, vidíme v mudrcích národy, které se přidružují ke zbytku Izraele a předznamenávají tak velké znamení „mnohojazyčné církve“ uskutečněné Duchem Svatým padesát dní po Velikonocích. Věrná a vytrvalá Boží láska, která nikdy neustupuje od své smlouvy z generace na generaci. To je „tajemství“, o kterém mluví Pavel ve svých listech a také v úryvku z listu Efezanům, který jsme slyšeli: Apoštol potvrzuje, že „ve zjevení bylo oznámeno tajemství“ (Ef 3,3) a on je pověřen, aby ho uvedl ve známost.

To „tajemství“ Boží věrnosti představuje dějinnou naději. Jistě, je zde kontrast popudů k rozdělení a k násilí, které zraňuje lidstvo jako důsledek hříchů a konfliktů egoismů. V průběhu dějin je Církev ve službách tohoto „tajemství“ pozhnaním pro celé lidstvo. V tomto tajemství Boží věrnosti Církev naplňuje své poslání, když spatřuje sama v sobě světlo Krista Pána, a tak je pro národy světa pomocnicí na cestě pokoje a autentického pokroku. Stále totiž platí Boží slovo zjevené skrze proroka Izaiáše: „Temnoty pokrývají zemi a soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva“ (Iz 60,2). To, co

prorok oznamuje Jeruzalému, naplňuje se v Kristově Církvi: „K tvému světlu přijdou národy a králové k jasům, jenž nad tebou vzejde“ (Iz 60,3).

V Ježíši Kristu se Abrahámo-vo požehnání rozšířilo na všechny národy, na univerzální Církev jako nový Izrael, který přijímá do svého lůna celé lidstvo. Také dnes bohužel zůstává v mnoha směrech pravdivé to, co řekl prorok o soumraku nad národy a nad našimi dějinami. Není totiž možno říct, že by globalizace byla synonymem světového řádu, právě naopak. Konflikty o hospodářskou nadvládu a ovládnutí energetických, pozemských a prvotních materiálních zdrojů znesnadňují práci těch, kteří usilují o výstavbu spravedlivého a solidárního světa. Je zde nezbytná velká naděje, která by dovolila upřednostnit obecné blaho před luxusem pro nemnohé a bídou pro mnohé. „Touto velkou nadějí může být jedině Bůh...; nikoliv jakýkoliv bůh, ale ten Bůh, který má lidskou tvář“ (Spe salvi 31), Bůh, který se zjevil v betlémském Dítěti a jako Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý. Je-li zde velká naděje, můžeme zůstat střízliví, jestliže naděje chybí, hledá se štěstí v opilosti, ve zbytečnosti, výtřednostech a ničíme sebe i svět. Umírněnost není tedy jen asketické pravidlo, ale je také cestou spásy pro lidstvo. Je nyní zřejmé, že pouze přijetí střízlivého životního stylu, doprovázeného vážným úsilím o spravedlivé rozdělení bohatství, bude schopné nastolit řád a spravedlivý a únosný rozvoj. K tomu jsou potřební lidé, kteří v sobě žijí velkou nadějí, a mají proto také mnoho odvahy. Odvahu má-gů, kteří podnikli dlouhou cestu při následování hvězdy a kteří dokázali pokleknout před Dítětem a dát mu drahocenné dary. Všichni potřebujeme tuto odvalu, zakotvenou v pevné naději. Kéž nám ji vyprosí Maria a provází nás na naši pozemské pouti svou mateřskou ochranou. Amen. *L'Osservatore Romano 7. 1. 2008*

„Dám vám nové srdce“

Dám vám nové srdce a nového ducha do vašeho nitra, odejmu vám srdce kamenné a dám vám srdce z masa (Ez 36,25).

Zázrakem v italském městě Lanciano k nám Ježíš volá: „Uvěř v moji lásku! Miluji tě a jsem stále přítomen, protože tě miluji. Můžeš se na mne obrátit v jakékoliv situaci.“

V předminulé katechezi si Svatý otec posteskl na pokles víry ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii. Božský Spasitel několikrát v dějinách zázračně potvrdil tuto závažnou pravdu. Stalo se tak i předloni v Sokółce v Polsku (Světlo 44/2009, str. 12). Připomeňme si jeden z těchto zázraků, který se stal před dvanácti staletími a který byl v současnosti znovu vědecky potvrzen.

Temná noc víry

V 8. století v malém italském městečku Lancianu našla útočiště skupina baziliánských mnichů, kteří byli pronásledováni, protože vystupovali v Konstantinopoli proti obrazoborcům. Zdálo se, že to nejhorší mají za sebou, ale čekaly na ně nové těžkosti – cizí jazyk, jiná země a jiné tradice. Setkali se zde také s hnutími, která veřejně hlásala, že v Eucharistii není skutečně přítomen Bůh a člověk. Kněz bazilián; vychovaný v tradici poustních Otců, věděl o skutečné přítomnosti, ale pod vlivem prostředí začala jeho víra kolísat. Začal si klást otázku: „A co když oni mají pravdu? Je v Eucharistii skutečně přítomno právě Tělo Ježíše Krista? Mám jako kněz skutečně moc proměnit chléb, jak to učinil Kristus při poslední večeři? A vstal Ježíš opravdu? Jestliže nevstal, pak ani já nemám žádnou moc a hostie není Kristovým tělem.“ Prožíval velký vnitřní neklid a měl v duši poušť. Bylo to jako na počátku dějin Izraele, který putoval pustinou a Pán ho vystavoval zkouškám. Je to noc zkoušky, kterou prošli i mnozí světci.

Skutečná přítomnost

Jednoho dne mnich sloužil mši svatou a ve chvíli, kdy pronášel konsekrační slova: – Vezměte a jezte, toto je moje Tělo, pijte, to je moje Krev, – spatřil,

že hostie se skutečně mění v tělo a víno v krev. Nemohl ovládnout svoje vzrušení, ale nemohl ani ukrýt to, co se stalo. Jako východní mnich slavil mši za ikonostasem, oddělen od lidí, ale slyšel ruch, vyšel k nim a vzrušeně oznámil: „Pojďte a podívejte se, jaký zázrak se nám stal.“ Pochopil, že Pán mu dal odpověď, která je i pro druhé: Bůh je opravdu skutečně přítomen v Eucharistii, která je pro křesťany obranou a pomocí.

Expertízy

Kroniky dosvědčují, že již několik dnů po zázraku mniši pozorovali, že zázračné eucharistické tělo se sráží. Připravili proto zvláštní materiál potažený vzácným sukrem a přibili na něho relikvii dvanácti hřebíčky. Díky tomu má dnes zázračné tělo tvar hostie, ale je uprostřed poněkud potřáhané, zřejmě z důvodu srážení tkáně. Krev se naopak srazi-

Oltář s vzácnou relikvií

Vzácné relikvie eucharistického zázraku v Lancianu jsou dodnes uchovávány ve stříbrném relikviáři a jejich pravost je potvrzena laboratorními testy. Krev v Lancianu a krev na Turínském plátně má stejnou krevní skupinu AB.

la do pěti hrudek. Každá z nich má jinou velikost a tvar.

Relikvie je dodnes přechovávána ve stříbrném relikviáři. Tělo se nachází v horní části ve tvaru monstrance a krev je umístěna v kalichu s víkem v dolní části relikviáře.

Zázračné Tělo a Krev byly několikrát podrobeny zkoumání. Zvláštní šetření bylo provedeno v roce 1970 pod vedením prof. Eduarda Linoliho, docenta anatomie, histopatologie, chemie a klinické mikroskopické diagnostiky. Odborníci z univerzit v Sieně a Arezzu odebrali vzorky z tkáně i hrudek krve a podrobili je důkladnému vědeckému vyšetření, které trvalo do 27. února 1971. Již po prvních pracných výzkumech poslali vědci františkánům do Lanciana telegram se slovy: „Slovo se stalo Tělem.“ V březnu 1971 byl zpracován protokol o vědeckém bádání. Potvrzuje, že tělo a krev z Lanciana jsou lidského rodu, mají společnou krevní skupinu AB (stejnou jako na Turínském plátně). Vzorek z těla je tkáň z lidského srdce.

Z lékařského pohledu je v zářném těle kompletní lidské srdce, protože jsou v něm přítomny všechny prvky, které ho tvoří. Šetření prokázala, že toto srdce bylo živou tkání. I když je to dnes vysušené maso, uvnitř obsahuje živé bílkoviny. Krev obsahuje podobnou hodnotu minerálních látek jako čerstvá lidská krev a nevelké odchylky jsou důsledkem věku vzorku. Pozoruhodná je také skutečnost, že tyto látky nikdy nepodlehly rozkladu, ačkoliv, jak vědci potvrdili, nikdy nebyly ničím konzervovány, naopak, přicházely do styku s parazity.

Několik let po této vědecké expertize se profesor Linoli obrátil s prosbou na OSN, aby vyslala komisi, která by potvrdila výsledky z roku 1971. V roce 1976 přijeli do Lanciana lékaři vyslaní z OSN. Odebrali vzorky a prozkoumali je. Výsledky potvrdily nález italských specialistů. Laboratorní analýzy vyloučily „historickou falzifikaci“ a potvrdily neobyčejný charakter „jevu“. Zázrak z Lanciana zůstává nesporným faktem, pro který současná věda nemá žádné vysvětlení.

Boží řeč

Eucharistický zázrak v Lancianu nebyl adresován pouze mnichovi, nýbrž všem. To my, současní lidé, potřebujeme vědecké bádání a skrze ně nám Ježíš potvrzuje, že tehdy ve čtvrtek ve Večeřadle nám skutečně dal své tělo za pokrm a krev za nápoj a že skutečně předal apoštolům svou moc. Prikázal: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo, které se za vás vydává, to činíte na mou památku.“ Co to znamená? To znamená, že eucharistický chléb je pravým Kristovým tělem. Je ve svátostných způsobech skutečně přítomen. Za druhé, Kristus předal apoštolům svou moc: „To činíte na mou památku!“ Za třetí, tato slova se aktualizují vždy. Každý kněz bez ohledu na stupeň své svatosti či nehodnosti má moc, kterou Je-

žíš předal ve Večeřadle. A v každé Eucharistii je skutečně přítomen. Baziliánský mnich se ptal: „Je on v Eucharistii opravdu přítomen?“ Když viděl, jak se hostie mění v maso a víno v krev, pochopil: „Mám tu moc, kterou Ježíš předal ve Večeřadle. Kdyby Ježíš nevstal z hrobu, hostie by se nemohla proměnit v tělo a víno v krev. Jestliže se to stalo, znamená to, že Kristus vstal z mrtvých a tajemství z Večeřadla je skutečností.“ Mnohé osoby, které přijíždějí do Lanciana, potvrzují, že zde prožily své vnitřní proměnění.

Proměny

Do Lanciana přijeli dva manželé z USA. Byli to starší lidé a přišli se poklonit zázraku. On byl dříve baptistickým jáhnem, ale vzdal se ve své církvi všech funkcí. Důvod? Eucharistie. Přiznal, že bojoval proti víře ve skutečnou přítomnost a tupil kvůli tomu katolíky. Jednoho dne se však s ním stala velká proměna. Pociťoval náhle velkou lásku k Eucharistii a zachvátila ho velká lítost nad vším, co učinil. Přijal i se svou ženou katolický křest a denně se účastní mše svaté. O Lancianu věděl již jako baptista. Nyní se přišel zázraku sám poklonit.

Jedna padesátiletá ruská herečka přijela do Lanciana a se slzami v očích vyznala františkánovi, který působí ve svatyni: „Otče, jsem tak šťastná. Babička mě dala pokřtít v pravoslavné církvi, ale já jsem nábožensky nežila. Jednou jsem vstoupila do katolického kostela svatého Ludvíka v Moskvě. Tu noc jsem pak měla sen, viděla jsem kněze, jak drží Eucharistii a z hostie jsem slyšela hlas: – Čekám na te-

be a miluji tě!“ Dodala: „Jsem umělkyně, ale uvěřila jsem okamžitě.“ Když přijela do Lanciana, dlouho klečela a vebila Pána: „On je mým životem!“ Již pět let je katoličkou. Také její dcera a vnučka byly pokřtěny v katolické církvi.

Do Lanciana jednou přijela skupina Poláků. Byl mezi nimi také švýcarský kardiolog. Nejjednodušším způsobem, aby tomu všichni rozuměli, vysvětloval, proč je hostie ze zázraku uprostřed natržená. Řekl v podstatě to, co italská vědci. Je to lidské srdce překrojené na polovinu. Otvor vznikl, protože mniši je přibíli a nemohlo se srazit. Dodal, že když srdce umírá, zavírá se a sráží. V relikvii máme srdce, které umírá z lásky k nám.

Když jednoho dne vyprávěl františkán polské skupině o Ježíši v Eucharistii a o zázraku, jedna z žen, novinářka, začala hlasitě plakat a řekla: „To já jsem tě hanobila, můj Pane!“ Vzdálila se ze skupiny, poklekla před zázrakem a dlouho tam plakala. Potom požádala o zpověď.

Láska zachraňuje

V Písmě svatém je Beránkova krev živou krví, která uzdravuje, a jeho tělo sytí lid, aby mohl jít cestou svobody za svým Pastýřem. Když přijímáme svaté přijímání – Ježíše Boha a člověka ukrytého v bílé hostii – požíváme zdroj lásky a milosrdenství. Když ho požíváme, nemůžeme již říct: Neumím tě milovat, ale musíme přiznat, nechci tě milovat. Když ho požíváme několikrát, desetkrát, stokrát, musíme i my být proměněni. Jsme skutečně?

Někdy odhalení pravdy, že Ježíšovi nedovolujeme, aby nás

proměnil, může být velmi tíživé a bolestné, ale Ježíš v Lancianu nás těší: „Neukázal jsem ti, jak málo jsi mi podobný, protože by tě to zdrtilo, ale naznačuji ti to proto, aby ses vrhl do mojí náruče... Abys mi důvěřoval a nezoufal si nad sebou, že jsi mi tak málo podobný. Uvěř, že tě vždy miluji, stále jsem ti přítomen, protože tě miluji. V jakékoliv situaci se můžeš ke mně vrátit.“

Pán ví, že jsme slabí a hříšní, proto dal kněžím moc spravovat Eucharistii a odpouštět hříchy ve svátosti pokání, abychom mohli přicházet a čerpat z jeho přítomnosti. Když se vznaváme ze svých hříchů, Pán nám je odpouští a léčí všechny naše rány, které nám hřích způsobil, a když přijímáme svaté přijímání, naplňuje se slovo Písma: „Pokropím vás očištnou vodou, abyste se stali čistými, očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými příkazy, zachovávat je a jednat podle nich. Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já budu vašim Bohem“ (Ez 36,25–38).

Ježíš je stále s námi a stále na nás čeká. Z lásky k nám se stal vězněm svatostánku. Touží, abychom k němu přicházeli a dovolili mu, aby si z nás učinil svatostánek, živou monstranci, abychom ho zanesli těm, kteří ho nechtějí a na něho zapominají: všem vyhoštěným, opuštěným, trpícím, kteří jsou bez naděje, všem, které hledá. Eucharistickými zázraky k nám volá slovy sv. Faustyny: „Pověz nemocnému lidstvu, ať se přivine k mému milosrdnému srdci, a já ho naplním pokojem“ (D 1074).

Podle relace Zbigniewa Deryla OFM v Radio Vaticana zapsala Markéta Radomská

VELKÝ ÚBYTEK VĚŘÍCÍCH I PŘÍJMŮ

Arcibiskupství Freiburg, kde je arcibiskupem Robert Zölsch, předseda německé biskupské konference, zaznamenala největší pokles příjmů z církevní daně. Jedná se o 36 mil. €. V dalším roce se počítá opět s 10% poklesem. Nejvíce nákladů vyžaduje údržba církevních budov.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

PRO MNE PRAVÁ VELIKOST NESPOČÍVÁ
V TOM, CO SE TRÝPYTÍ,
ALE CO SE SKRÝVÁ V ČISTÉM SRDCI

Jiná skutečnost, která Mě uráží, velmi těžká a velmi rozšířená, je závist, kterou mnozí kněží žijí vůči svým spolubratřím.

Povstávají city závisti vůči kněžím, kteří jsou obdařeni zvláštním darem kázání, nebo vykonávají službu ve zpovědnici, kteří mají přátele mezi vysocí postavenými osobnostmi, pro přednosti, které jim prokazují biskupové a představení, pro úkoly, které jsou druhým svěřeny, pro hierarchické stupně, na které sami aspirují, pro studium, nadání, city atd.

To je všechno velmi rozšířené, protože kněží jsou lidé, mají lidské vášně, chodí po zemi a prach se chytá i jejich nohou. Ale protože jsou to kněží, milované osoby a vyvolené nádoby, musí žít, i když jsou na zemi, životem nebes; mají prchat před banálními vášněmi a nedovolit, aby ovládly jejich srdce, protože tímto způsobem ztrácejí klid a jsou strženi tisíci jinými vášněmi, které vytvoří řetěz, a ten je strhne k ještě horšímu zlu.

Tyto vzájemné závisti mezi těmi, kteří se nazývají Mými, mají nevyočitatelné důsledky, které Mě těžce urážejí! Tato neřest je velice podlá u těch, kteří se zasvětili Mé službě, a Církev pociťuje její následky: biskupové pro tyto různice trpí, věřící to pohoršuje a Mne to uráží.

Co na tom záleží, že někteří kněží mají více nadání, těší se větším sympatiím a více září než jiní? Pro Mne pravá velikost nespočívá v tom, co se trýpytí, v tom, co pomíjí, v tom, co je vidět, v tom, co je lidské, ale v tom, co je skryto v soukromí srdce čistého, pokorného a plného lásky. Mně nikdo nesplácí hlučnými úspěchy a Moje sláva nespočívá v tom, že někdo uchvacuje davy,

ale spočívá ve svatosti a vnitřní dokonalosti duší.

Já jsem Správce, který rozdělují talenty, komu se Mi zalíbí, ale svou útěchu nacházím v knězi čistém, pokorném, v knězi, kterému leží na srdci apoštolát, který nehledá vlastní slávu a potlesky, ale hledá Moji slávu svými skrytými oběťmi a tichým sebezapíráním, svou láskou k jiným kněžím, která sama sebe pokládá za něco méně než oni, respektuje je, chválí a miluje čistým srdcem.

Škoda, která z toho vzniká, je těžká, zraňuje Moji Církev a Moje Srdce; je to něco velmi bolestného, co Mě zarmucuje, a horoucně si přeji, aby to bylo odstraněno.

Kolik je to reptání, kolik zlé vůle, kolik nenávisti, dokonce pohoršení, dokonce stížností, nepravdy a závisti mezi Mými! Kolik to žárlivosti, kolik rozepří, zjevných obvinění a kolik roztrpčenosti, pýchy a nenávisti pěstované v nitru vyvolává tato vašeň, která zaslepuje!

Kdyby se kněží zabývali tím, aby se přetvořili ve Mne, všechno by to zmizelo a Moje láska

Conchita Armida

by z nich vyzařovala jako jasné slunce, které umí zahnat temnoty, ve kterých Zlý ukrývá svou zvrácenou prohnanost a své záměry! Co na tom záleží, že někteří nebo některá sdružení Mi vzdávají více slávy než jiná, anebo se to alespoň zdá?

Kdyby všichni kněží tvořili jedno Tělo, jehož Hlavou jsem Já, s jedinou duší, kterou je Duch Svätý, co by na tom záleželo, že někteří jsou v tomto mystickém těle nohama nebo rukama, když by všichni byli v Mé jednotě, všichni by, i když různými formami, směřovali ke stejnému cíli? Kdyby všichni byli částí jednoho kříže, byli jeho úlomkem, co by na tom záleželo, že někdo je výše a někdo níže, když by všichni tvořili Můj kříž?

BLÍŽÍ SE BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.

Podle neoficiálních zpráv Kongregace pro svatořečení potvrdila, že v listopadu byl uzavřen proces blahořečení polského papeže, a nyní se čeká, kdy Benedikt XVI. podepíše dekret potvrzující hrdinský stupeň ctností služebníka Božího. Polská a italská média spekulují o termínu blahořečení, k němuž by mohlo dojít v říjnu 2010.

BISKUP EMMANUEL MILINGO ZBAVEN DUCHOVNÍHO STAVU

Vatikán zbavil biskupa Milinga duchovního stavu. Stalo se to po opakovaných nezdařených pokusech přivést ho k jednotě s církví. Trest suspenze Milingo na sebe uvalil po skandálním obřadu svého sňatku s Marií Sung v sektě Mun. Milingo otevřeně napadal katolickou církev a v roce 2006 bez souhlasu Svätého stolce vysvětil čtyři biskupy.

Kath-net

Chci, aby Moji biskupové a Moji kněží byli čistí, zářiví, bez oněch skvrn, které se na nich nelíbí Mým očím. Oni žijí na zemi a je nevyhnutelné, že je kontaminuje prach lidských ubohostí. Ale mají Mne a Marii, kteří o ně pečujeme s větší starostlivostí než o všechny ostatní tvory. Oni se každý den ve mši sväté převářejí ve Mne, ve své službě se nacházejí v ustavičném styku s Trojicí; objevují Moji přítomnost v duších. Ve svých modlitbách, v breviáři, ve výkonu svých kněžských povinností mají Moji intimní přítomnost. Toto všechno je napravuje, pomáhá jim, pozvedá je nad tisíce pozemských vášní.

Jestliže tak, jak je jejich povinností, mají v modlitbě život v jednotě a ve vztahu ke Mně, je to protimluv, když s těmito mocnými zbraněmi a s těmito štíty, které je chrání, dopřávají sluchu lidským ubohostem, které je mohou svést a svádějí je k hříchům, které brání šíření milosti pro jejich duše (CC 50, 78-87).

Někdy nacházím zavřenou bránu srdce pro Moje milosti u mnoha kněží

Tyto milosti naléhají na Mé Srdce, tíží Moji duši, chci vylít tento božský proud do kněžských duší, protože to je důvod, pro který Mi je božský Duch svěřil, a musím postavit hráz tomuto valícímu se dýmu a ulehčit nesmírnému nákladu nebes, ale já naopak nacházím brány mnohých srdcí Mých kněží zavřené a ony se neotevírají, aby je přijaly.

Běda těm kněžím, kteří nejsou hnízdem Ducha Svätého! Protože tento Duch Svätý skrze Mne buší na bránu těchto srdcí a tolikrát vidí, jak je odmítán kněžskými, kteří nechtějí přijmout nebeské poklady, které by je učinily svätými.

Hřích, hříšná lenost, rozžitost, svět a žádostivost smyslů jsou překážkami pro přijetí těchto milostí; stejně tak malá víra, pýcha těch, kteří se cítí

být soběstačnými, nedostatek vnitřního života, který odčerpává nadpřirozené energie a činí je necitelnými pro život milosti. Neúnavně budu opakovat, že vnitřní život je oporou kněze, že modlitba je jeho obranou a čistota duše jeho život.

Všechny tyto milosti jsou milostí lásky, které pramení ze samotné Lásky, z Ducha Svatého, protože ON je zdokonalil právě pro kněžské srdce. Jsou to zcela zvláštní milosti, které oni potřebují a které jsou připraveny právě pro ně. Díky těmto milostem získávají velkou energii, sílu proti pokušením, k sebezapření a oběti, světlo, které mají vylévat do duší, čistotu, aby je obrnily proti nepříteli, správnost v plnění svých úkolů; horlivost pro slávu Mého Otce, kříže k očistění, lásku a neustávající dobročinnost, které je postupně přetvářejí ve Mne.

Obracím své oči ze země k nebi a říkám se srdcem plným hořkosti: „Milovaný Otče, oni je nechtějí, ale posečkej, později se jim podaří odpovědět, a pak ty milosti přetvoření padnou jako hojný déšť, který je spojí s Tebou, spolu se Mnou, strávené v Jednotě.“

Milosti se nezískávají, jsou darovány, jsou to Boží dary, které jsem získal pro svět a pro kněze svými nekonečnými zásluhami a především vnitřními bolestmi svého Srdce. To, co je možno získat obětmi, vždy ve spojení se Mnou, jsou nezbytné dispozice, aby se kněžské duše otevřely a získaly je.

Jsem prostředníkem Ducha Svatého, kterým procházejí tyto milosti.

Jsem Správcem milostí a duší a mohu s nimi nakládat podle svého zalíbení (CC 54, 155–165).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,
str. 306–310

Přeložil -lš-

JAN ZE SALISBURY - pokračování ze str. 2

huji „moudrost“, to znamená, že jsou inspirována pravdou, dobrotou, krásou. To je velká odpovědnost, která se týká zejména osob působících v rozmanitém a složitém prostředí kultury, komunikací a médií. Právě toto je prostředí, kde lze hlásat evangelium s misijní vitalitou.

Logika v poznání Boha a práva

V *Metalogiconu* se Jan vyrovnává s problémy logiky, která se v jeho době těšila velkému zájmu, a klade si základní otázku: Co může lidský rozum poznat? Do jaké míry může odpovědět na aspiraci vlastní každému člověku, totiž touze nalézt pravdu? Jan ze Salisbury zastává umírněné stanovisko, založené na učení některých spisů Aristotela a Cicérona. Lidský rozum podle něho zpravidla dosahuje poznatků, které nejsou neoddiskutovatelné, nýbrž pravděpodobné a nejisté. Dochází k závěru, že lidské poznání je nedokonalé, protože je podrobeno konečnosti a omezením člověka. Ono však roste a zdokonaluje se díky zkušenosti a rozvíjení korektních a koherentních úsudků, schopných stanovit vztahy mezi pojmy a realitou skrze diskusi, konfrontaci a vědění, které narůstá z pokolení na pokolení. Jedině v Bohu je dokonalé vědění, které je alespoň částečně sděleno člověku prostřednictvím Zjevení přijímaným vírou, a proto věda víry, teologie, rozvíjí potencialitu rozumu a v pokoře činí pokroky v poznávání Božích tajemství.

Rozhodující role přirozeného zákona

Věřící a teolog, kteří prohlašují poklad víry, se otevírají také praktickému vědění, které řídí každodenní skutky, tj. mravním zákonům a uplatňování ctností. Jan ze Salisbury píše: „Boží dobrota nám předala svůj zákon, který stanoví, co je pro nás užiteč-

né poznat, a který ukazuje, co je nám dovoleno vědět o Bohu a nakolik je správné badat... V tomto zákoně se totiž vyjadřuje a stává zjevnou Boží vůle, aby každý z nás věděl to, co je pro něho nezbytné konat“ (*Metalogicon* 4,41, PL 199,944–945). Podle Jana ze Salisbury existuje také objektivní a neměnná pravda, jež má původ v Bohu, je přístupná lidskému rozumu a týká se praktického a sociálního jednání. Jde o přirozený zákon, kterým se lidské zákony a političtí představitelé mají inspirovat, aby mohli prosazovat obecné blaho. Tento přirozený zákon je charakterizován vlastností, kterou Jan nazývá „spravedlnost“, to znamená přiznávat každé osobě její práva. Z ní vyplývají předpisy, které jsou legitimní pro všechny národy a které nemohou být v žádném případě narušeny. To je ústřední teze jeho spisu *Policraticus*, traktátu filosofie a politické teologie, ve kterém Jan ze Salisbury uvažuje o podmínkách, za nichž se jednání panovníků stává správným a přípustným.

Zatímco argumenty, jimiž se v tomto díle zabývá, se pojí s historickými okolnostmi, za kterých bylo dílo napsáno, téma vztahu mezi přirozeným zákonem a řádem pozitivního práva, kterým se zprostředkuje spravedlnost, má dodnes velký význam. V naší době, zejména v některých zemích, jsme totiž svědky zneklidňujícího oddělování rozumu, jenž má za úkol odhalovat etické hodnoty, spojené s lidskou osobou, od svobody, která má odpovědnost je přijímat a prosazovat. Možná, že by nám Jan ze Salisbury připomněl, že se spravedlností se shodují pouze ty zákony, které chrání posvátnost lidského života a odmítají dovolenost interrupcí, eutanasie a troufalé genetické experimenty, ony zákony, které respektují důstojnost manželství muže

a ženy, které se inspirojí korektním laickým charakterem státu – charakterem, který přitom stále požaduje náboženskou svobodu – a ty zákony, které prosazují subsidiaritu a solidaritu na úrovni národní i mezinárodní. Opačný přístup by vedl k nastolení toho, co Jan ze Salisbury definuje jako „tyranii panovníka“ nebo – řekli bychom my – „diktaturu relativismu“: relativismu, který – jak jsem řekl před několika lety – „neuznává nic za definitivní a jako poslední kritérium ponechává pouze vlastní já a jeho choutky“ (*Missa pro eligendo Romano Pontifice*, Homilie, *L'Osservatore Romano*, 19. dubna 2005).

Ve své nedávné encyklice *Caritas in veritate*, kterou se obracím k lidem dobré vůle, aby se zasadili o to, aby sociální a politická činnost nebyla nikdy odtržena od objektivní pravdy o člověku a o jeho důstojnosti, jsem napsal: „Pravdu ani lásku, kterou pravda odkrývá, nelze vyrobit, lze ji jedinečně přijmout. Jejich posledním zdrojem není ani nemůže být člověk, ale pouze Bůh, který je Pravda a Lásky. Tento princip je velmi důležitý pro společnost i pro rozvoj, protože ani pravda, ani láska se nemohou stát pouhými lidskými produkty. Samo povolání k rozvoji lidských osob i národů se nezákládá na pouhém lidském rozhodnutí, ale je vepsáno do plánu, který nás předchází a který pro nás všechny představuje povinnost, jež má být přijata svobodně“ (č. 52). Tento plán, který nás předchází, tuto pravdu o bytí musíme hledat a přijímat, aby se zrodila spravedlnost, ale můžeme je hledat a přijmout pouze srdcem, vůlí, rozumem, očistěnými v Božím světle.

L'Osservatore Romano
17. prosince 2009

Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

mluví o věcech po výtce nadpřirozených, takže v jejich podání může zbýt nakonec ze svatých textů pouhý odvar.

Jak je tomu vůbec s nepřekročitelností přírodních zákonů? Pokud by měla být autorem takových zákonů sama příroda, pak bychom ji povýšili na božstvo, kterému je podřízen i Bůh. Něco takového je s podstatou Boha sotva slučitelné. Pokud je jím sám Stvořitel, jsou tyto zákony podřízeny jemu a nemohou pro něho představovat něco nepřekročitelného. To neznamená, že s nimi nakládá podle své libovůle jednou tak a jindy onak, spíše to znamená, že vlastně my lidé, kteří jsme součástí jeho stvoření, zdaleka neznáme plné znění těchto přírodních zákonů. Bůh sám nám o nich nezjevil nic. Známe z nich to, co jsme zatím sami odpozorovali a co se vztahuje pouze k té části stvoření, kterou můžeme svými smysly pozorovat a poznávat. Tyto zákony známe tak, jak jsme je formulovali my sami, ale dnes už o nich bezpečně víme, že v této podobě nezůstanou formulovány navěky. Je to vlastně naše dočasná hypotéza o fungování přírody. Jinak si vykládali přírodu v době faraonů, jinak v době Newtonově a jinak v době, kdy na scénu vstoupila tzv. kvantová fyzika. V každé epoše tyto poznatky, i když zcela jinak, přece funkčně interpretovaly jevy a umožňovaly lidem využít to, co potřebovali. Co bude následovat dále, nevíme, ale nikdo rozumný se nebude divit tomu, když se časem objeví zcela nové pojetí, které všechny naše dosavadní představy o přírodě a jejích zákonech postaví na hlavu. Co to znamená? Že vlastně zdaleka nevíme, co Bůh vložil do svého stvoření a čím se jeho dílo doopravdy řídí. A také si musíme přiznat, že neznáme zdaleka v plnosti to, čemu se říká hmotný svět a kde jsou jeho skutečné hranice a meze, a s největší pravděpodobností budeme jednou teprve šoková-

ni, až poznáme plnou skutečnost Božího díla.

Naše „nové“, oslnující poznatky z doby osvícenství, právě proto, že byly primitivní, nás bohužel svedly k tak nehorázně pýše, sebejistotě a sebevědomí, že jsme Boha odstavili někam na vedlejší kolej, abychom ho nakonec zcela ignorovali. To nás samozřejmě postavilo před otázku, odkud se tedy vzal tento svět. Nakonec zbylo jediné, stejně primitivní řešení: Je sám od sebe. Od té doby se část vědy vydala na zcela nové cesty. Z toho, co bylo dříve jen záležitostí filozofických spekulací, chtěla vytvořit vědecky doloženou skutečnost. „Věčná“ hmota však zahrnuje také zapeklitý problém, odkud se v ní vzal život. Vědě, která chtěla zcela odstranit víru, nezbylo, než se uchýlit k víře, že vznikl za náhodných okolností z neživé hmoty a dále se podle náhodných okolností vyvíjel a vyvíjí až do dnešní podoby. Tato z pohádky zrozená víra vznikla v době, kdy člověk neměl potuchy o tom, jak velká je složitost toho, čemu říkáme život. Čím více věda proniká do tajemství hmoty, tím více dochází k poznání, že hmota sama nestačí na vysvětlení všech skutečností, které jsou nezbytnou součástí našeho života, že hmota má své „přesahy“, které se vymykají tomu, co rozumíme pod přírodními zákony. Co Stvořitel skutečně vložil do přírody, jaký je její počátek a jaká je její budoucnost, to ví jen On sám a podle toho také jedná a postupuje někdy způsobem, který pro nás vypadá jako zázrak, ale jen proto, že do skutečného Božího „zákulí“ vůbec nevidíme. Jeho zázraky nás zdvořile a taktně upozorňují, abychom pokorně uznávali Boží svrchovanost.

Poosvícenská pozitivistická věda začala pohlížet na náboženství jako na „náhradní“ chápání skutečnosti u člověka, který ještě nedospěl k vědeckému pojetí světa. Z té doby dosud leckde přetrvává povědomí protikladu,

kteří existuje mezi vědou a náboženstvím, o konfliktu mezi vírou a rozumem. Benedikt XVI. vytrvale poukazuje na skutečnost, že věda a víra nemohou být na válečné noze, nýbrž že jejich společným posláním je hledání pravdy a vzájemné obohacování. To samozřejmě platí jen o opravdové vědě a pravém náboženství, což rozpoznat je závažný úkol pro obě strany. U věřícího to předpokládá, že dokáže rozlišovat mezi vědou a „vědou“.

Oblast, kde se složitý vztah mezi vědou a vírou projevuje zvláště výrazně, je tzv. teorie evoluce. Problém je v tom, že zde ve skutečnosti nedochází ke konfrontaci víry a vědy, nýbrž že zde v roli vědy vystupuje pouhá „víra“: ideologický postulát, který vědu používá jako kamufláž. Teorie evoluce vznikla na ideologickou objednávku opatřit vědecký důkaz o platnosti materialistického monismu (neexistuje nic než hmota). Jde o pojetí světa, které nevěšelo z poznání a analýzy předem známých evidentních skutečností, nýbrž které pro svou platnost takové evidentní skutečnosti teprve hledá ve slepé víře, že je jednou skutečně najde.

Kdyby bylo skutečně podstatnou vlastností života vyvíjet se a vytvářet stále nové druhy, museli bychom na výsledky tohoto vývoje narážet na každém kroku. Živá příroda by musela hýřít přechodnými typy v menší či větší míře dosahujících forem nových druhů. Kdyby evoluce byla takovou existenční podstatou života, žádná teorie evoluce by nevznikla, protože vývoj by byl úplnou samozřejmostí, kterou nikdo nepotřebuje ani dokazovat, ani popírat, jako si nikdo nevymýšlí, že voda teče shora dolů. Ale jako by někdo škodolibě všechny stopy přechodů vývoje pečlivě pozametal.

Ti, kdo dnes teorii evoluce rozhodně odmítají, nečiní tak v první řadě proto, že by byla v rozporu s jejich vírou a náboženstvím, ale protože je v rozporu se zdravým rozumem. Za více než 150 let se nepodařilo vyřešit ani jeden

z klíčových problémů, kterých si byl autor teorie Ch. Darwin vědom a o nichž sám prohlásil, že s nimi jeho teorie stojí, nebo padá. Evolucionisté však rafinovaně přeskočili fázi předložení důkazů a vystupují dnes sebevědomě, jako by se z jejich teorie vyvinul zcela samovolně nezpochybnitelný fakt. Pokud jsou evolucionisté opravdu čestní a upřímní vědci, musí jim být už dávno jasné, že výsledky jejich usilovného bádání svědčí nikoliv v jejich prospěch, ale že dávají za pravdu jejich protivníkům. Vypadá to však tak, jako by podle známé teorie propagandy o stokrát opakované lži jen oddalovali přiznání smrti už dávno mrtvé teorie. Jestliže věřící křesťan odmítá teorii evoluce, pak je to proto, že se nechce kompromitovat s lobby, která se nestydí sahat i k podvodům a zneužívá svého mocenského postavení k šíření nedokázaných domněnek, jako by to byly obecně přijímané evidentní pravdy. Nechce se kompromitovat kolaborací s lobby, která si po dvou předchozích totalitách evolucí zdůvodňuje třetí totalitu v podobě morálního relativismu, jenž nabývá rozměrů ohrožujících existenci lidstva. Věřící křesťan však také odmítá akceptovat principy evoluce jakožto formu, jíž Bůh realizuje svou stvořitelskou moc, protože tyto principy jsou v naprostém rozporu s jeho stvořitelským záměrem stvořit člověka ke svému obrazu a podobnosti: svět, který stává na boji o život a na právu silnějšího neodpovídá obrazu Boha, ale obrazu jeho Odpůrce.

I kdyby se celý svět spojil na budování nové babylonské věže, vůbec to neznamená, že se k němu musíme připojit, aby se nám nedostalo výtek z náboženského konzervatismu a fundamentalismu. Není jistě vyloučeno, že ti, kteří mají moc, uchýlí se nakonec i k právu silnějšího, aby sami před sebou obhájili své slepé bloudění. Nebude to nic nového. Tak si počínal už Herodes, a kde je mu konec?

-/-

Josef Benedikt Cottolengo

Historické okolnosti

Cottolengův život probíhal v období charakterizovaném velkým kvasem a změnami v oblasti politiky i kultury i v oblasti náboženské, ovlivněné osvícenstvím, které ovládlo Piemont, jeho rodinou zemi a místo jeho díla.

Panovalo zde velké napětí mezi společenskými třídami a sociální i ekonomickou oblast tížila krize, která ovlivňovala kvalitu života. Osvícenství také ovlivnilo tradiční myšlení Církve, ve které vznikala četná napětí.

V Piemontu se silně rozšířila bída a ta zvláště postihla město Turín, které přitahovalo z venkova zchudlé ubožáky hledající zde důstojnější život. Různá dobročinná díla, která měla zmírnit dramatickou chudobu, byla nedostačující. Cottolengovo dílo hledalo odpověď na tuto situaci a ujímalo se všech osob, které se ocitly v těžkostech, zvláště těch, které přicházely z jiných oblastí.

Jeho život

Svatý Josef Benedikt Cottolengo, zakladatel Malého domu Boží prozřetelnosti, se narodil 3. května 1786 v Bra v provincii Cuneo jako první ze dvanácti dětí v měšťanském prostředí s hlubokými náboženskými kořeny. Šest jeho sourozenců zemřelo v mladém věku.

Po skončení studia filozofie a teologie přijal 8. června 1811 kněžské svěcení. Stal se kaplanem v Corneliano Alba. Aby mohl pokračovat ve studiu, odešel do Turína, kde získal doktorát teologie na Královské univerzitě.

Po dvou letech byl jmenován kanovníkem a připojil se ke skupině kněží u chrámu Corpus Domini v Turíně. Byl horlivým kazatelem a zpovědníkem a zvláštní pozornost věnoval chudým.

Léta 1822–1827 se pro něho vyznačovala rostoucí senzibili-

tou a úsilím o nový, hlubší způsob kněžského života. Když mu bylo 41 let, prožil hluboké vnitřní obrácení. Přispěla k tomu dramatická událost. 2. září 1827 byl zavolán k Janě Gonnetové, která umírala ve stáji nedalekého hostince, kam strážníci odváděli nemocné bezdomovce a dotěrné opilce. Tato 35letá žena cestovala se svým manželem a třemi dětmi z Milána do Lyonu, když náhle onemocněla, zachvátila ji zimnice a potřebovala lékařskou pomoc. V nemocnici ji však odmítli přijmout vzhledem k jejímu pokročilému těhotenství, prý aby křik novorozeněte zde

nerušil. V porodnici ji nepřijali, protože měla horečku. Cottolengo se musel stát bezmocným svědkem, jak krátce po přijetí svátosti zemřela a za několik minut nato zemřelo i její novorozené děvčátko.

Otřesený Cottolengo se vrátil do chrámu Corpus Domini, padl před svatostánkem na kolena a modlil se: *Bože, proč jsi mě udělal svědkem této události? Co ode mne chceš? Musím něco podniknout, aby se taková tragédie již nikdy neopakovala!*

Pak dal vyzvánět všemi zvonky, na oltáři Panny Marie zapálil všechny svíce a k úžasu všech

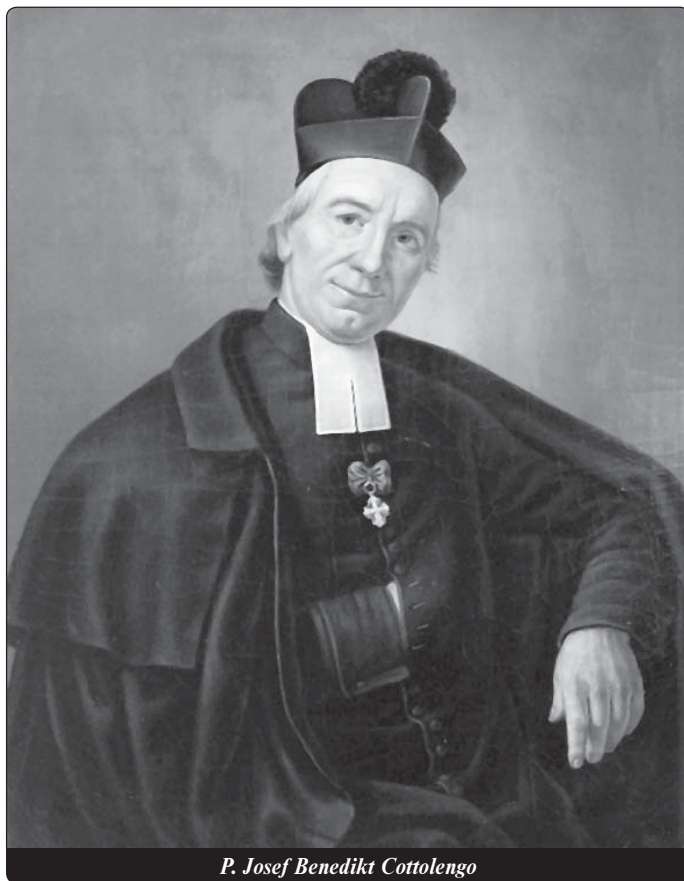
přítomných se začal modlit litanie loretánské. Pak zvolal: *Zjevila se mi milost. Milost vítězila! Ať je oslavena Panna Maria!* Od této chvíle věděl, co má dělat: má se starat o ty, o které se nikdo nestará. Tak začalo Cottolengovo velkolepé dílo, na které mu zbylo ještě 15 let jeho života.

17. ledna 1828 plný elánu, ale s prázdnou kapsou si nedaleko kostela pronajal tři světnice, kde se chtěl starat o nemocné. Paní Mariana Pullinová, která k němu chodila ke zpovědi, zaplatila prvních pět lůžek. Je pokládána za spoluzakladatelku díla. Cottolengo byl plný důvěry: *Prozřetelnost nám obstarala lůžka, jistě se postará i o nemocné.* I když neměl prostředky ani příjmy, přijímá osoby ve stavu velké nouze a opuštěnosti. V těchto podmínkách nouze se cítí velice svobodný v důvěře v Boží prozřetelnost. Během tří let se již staral o dvě stě nemocných. Zcela zdarma mu pomáhal jeden lékař a jeden lékárník.

Když však vypukla cholera, obvinili sousedé jeho malou nemocnici z šíření nákazy a po čtyřech letech ji musel zavřít. Neztrácel však důvěru a s humorem poznamenal: *Hlávky zelí se musí přesadit, aby rostly.*

Již za sedm měsíců roku 1832 otevřel na předměstí Valdocco *Malý dům Boží prozřetelnosti* se dvěma pokoji, stájí a přístřeškem. Nad bránu pověsil tabuli se svým heslem: *Láska Kristova nás žene.*

Přijímal potřebné osoby, aniž by se staral o nedostatek nezbytných prostředků, ale plně důvěřoval v Boží prozřetelnost. Již za čtyři týdny byl *Malý dům* beznadějně malý. Brzy se Cottolengovi podařilo získat v sousedství starou továrnu a okolní domy. Tehdy svým pomocníkům prorokoval: *To je jen malý začátek. „Malý dům“ se stane velkým. Teď se to podobá hořčičnému zrnku, jehož posláním je růst a stát se velkým stromem. Přijde čas, kdy v těchto místnostech budou tisíce jíst chléb Boží prozřetelnosti.*

P. Josef Benedikt Cottolengo

Sirotcí, kteří našli útočiště v Malém domě Boží prozřetelnosti v Turíně

Skutečně k tomu došlo, a to i navzdory nepřijemnostem, výsměchu a pomluvám.

Jsem pomocníkem Prozřetelnosti a jsem o ní přesvědčen více než o existenci města Turín, říkal Cottolengo skromně o sobě. Horlivost ho inspirovala k zakládání stále nových „rodin“, jak nazýval tyto domy pro „milované děti“: nemocné bez prostředků, staré lidi, sirotky, slepce, hluchoněmé, epileptiky, tělesně postižené a psychicky nemocné. Tak vzniklo na 15 „zbožných rodin“. Aby se o tyto potřebné měl kdo starat i po duchovní stránce, povzbudil k charitativní činnosti různá kontemplativní společenství i jednu kněžskou organizaci.

Na začátku mu přitom pomáhalo mnoho dobrovolníků. Patřil k nim i svatý Jan Bosco, který jako mladý kněz přišel do Turína a později sám založil ve Valdocu kongregaci salesiánů.

Na Cottolengovo pozvání sloužil Jan Bosco u nemocných jako zpovědník a staral se o invalidní děti. Když tak jednou jako 26letý pomáhal Cottolengovi, dotkl se světec jeho kleriky a žertovně řekl: *Tato látka je příliš tenká. Poohlédněte se po nějaké pevnější, bude se vás držet mnoho chlapců!*

Svatý zakladatel svým duchovním dětem neúnavně opakoval: *Co dostaneme jako dar pro chudobné, to se jim musí okamžitě vydat... Kdybychom si něco ponechali, Prozřetelnost by nám už nic neposlala, protože ví, že ještě něco z toho máme.*

Jednou, když došly všechny prostředky, prohledal celý dům, a když se našla neobsazená postel, museli jeho pomocníci ihned vyhledat nemocného. Teprve když byl na lůžku nějaký nuzák nebo když sami darovali zbytky léků a potravin, přišla další potřebná almužna.

Cottolengo se řídil zásadou: *Rozdáváme jen to, co nám dnes Prozřetelnost pošle, a nemyslíme na zítřejší den.* Dříve než šel Cottolengo spát, rozdával všechny zbývající peníze. Měl ve zvyku říkat: *Bud'te si jisti, že Boží prozřetelnost*

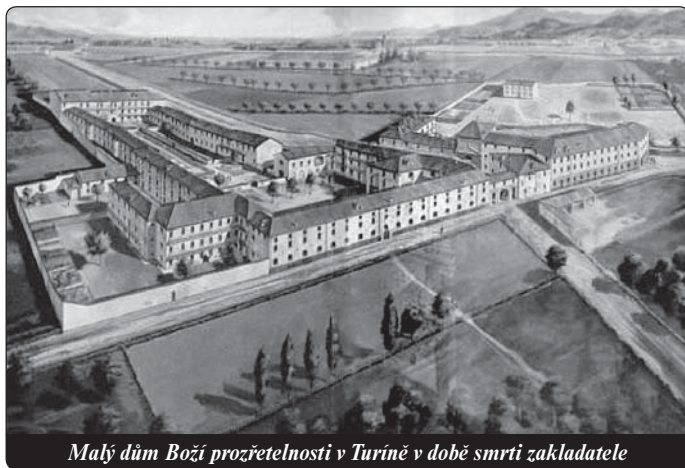
se nikdy nezmylí. Ona ještě nikdy nezkrachovala. Pro ni není těžké nakrmit místo 500 hned 5 000 lidí. Pokud něco schází, je to jen pro nedostatek důvěry.

Proto Cottolengo nikdy neztrácel dobrou náladu, i když ho trápily starosti. Pak se často modlil celé noci vždy s přesvědčením: *Modlitba je první a nejdůležitější úkol Malého domu. Je to tak říkajíc klíč k Boží prozřetelnosti.*

Tak se stávalo, že právě v nejtěžších a navenek beznadějných situacích důvěřoval ještě silněji a právě tehdy přijímal mnoho chudobných prosebníků, uzavíral smlouvy, jednou dokonce začal se stavbou nemocnice pro ženy, i když právě neměl žádnou naději na finanční podporu. *V Malém domě jdeme napřed, dokud nic nemáme. Po mé smrti bude bez dluhů.* Tak to sám předpověděl o jejím rozvoji. Když 56letý zakladatel zemřel, všichni věřitelé se vzdali svých pohledávek a dnes – 170 let po jeho smrti, existuje na světě téměř 100 poboček jeho domů. *Malý dům* v samotném Turíně má rozlohu 90 000 m² a je s klinikami, moderními laboratořemi a léčebnými centry velkou městskou čtvrtí. Samotná pracovna má rozlohu jednoho hektaru, kuchyně jsou velké jako nádražní vestibuly. Je zde každodenně nasyceno 500 bezdomovců, které kdysi kolem sebe shromažďoval Cottolengo, četl jim evangelium a pak jim rozdával polévku a chléb.

Malý dům nevlastní žádný kapitál, nemá stálé příjmy, žádné stálé podpory ani žádný rozpočet. Je to stále tak, jak tomu bylo v době založení. Žije zcela z milující Boží prozřetelnosti. Nachází tu přístřeší 15 000 lidí bez prostředků. Jsou zde ošetřováni a je o ně postaráno. Kromě 2 000 řeholních sester i všichni lékaři, terapeuti a dobrovolníci pracují bezplatně podle životního pravidla svatého zakladatele: *Láska Kristova nás žene.*

*Podle Vítězstvo Srdce 70/2009
Připravil -lš-*

Malý dům Boží prozřetelnosti v Turíně v době smrti zakladatele

Malý dům Boží prozřetelnosti v Turíně má dnes rozlohu 90 000 m²

V Malém domě v Turíně dodnes kromě 2 000 řeholních sester pracují bezplatně i všichni lékaři, terapeuti a dobrovolníci podle životního pravidla svatého zakladatele: Láska Kristova nás žene

Nositel Nobelovy ceny o nesmrtelné duši

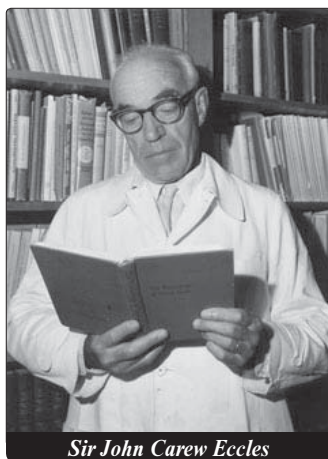
Jeden z největších vědců v oblasti výzkumu lidského mozku, nositel Nobelovy ceny v oblasti fyziologie a medicíny (1963), australský neurofyziolog John Carew Eccles (1903–1997) dospěl na základě svých vědeckých poznatků k závěru, že člověk musí mít nesmrtelnou duši.

John Eccles na základě výsledků dlouholetých vědeckých pozorování a analýz tvrdí, že hmota sama není schopná vytvářet psychické jevy a neexistují přechody fyzické energie na psychickou. Jen realita řádu ducha může vytvářet psychické jevy. Australský nositel Nobelovy ceny nám připomíná, že z vědeckého hlediska je třeba zamítnout tvrzení materialistů, že myšlení je produktem hmoty. Podle J. Ecclese je zcela zřejmé, že vědomí člověka, jeho osobní já, existuje jako duchovní rozměr lidství a je jím nesmrtelná duše. Tento vynikající vědec zdůrazňuje, že současná věda nám předkládá pokorné kázání tváří v tvář zázraku života a vznešenosti lidské osoby. Pravdivými vlastnostmi člověka jsou nejen inteligence a mozek, ale především aktivita a schopnost obrazotvornosti. Eccles píše o dvou jistotách, jimiž jsou neopakovatelnost lidské osoby v její tělesnosti a v duchovní existenci nesmrtelná duše.

Na základě svých vědeckých výzkumů profesor Eccles rozhodně odmítá materialistickou teorii vědomí, podle které je mozek něco jako superkomplikovaný počítač, ve kterém mozková kůra generuje všechny myšlenky a city. Popisuje tuto teorii jako „zuboženou a prázdnou“, protože používá nejasná zobecnění a především není schopná zdůvodnit zázrak a tajemství existence neopakovatelného já spolu s duchovními hodnotami: kreativitou a schopností obrazotvornosti (*How the Self Controls Its Brain*, s. 33 a 176). „Jelikož materialistická koncepce není schopná vysvětlit a zdůvodnit zkušenost naší neopakovatelnosti, jsem nucen přijmout nadpřirozené stvoření neopakovatelného

osobního »já« neboli duše. Řečeno v teologických termínech **každá duše je novým stvořením vstípeným do lidského zárodku**“ (*Evolution of the Brain, Creation of the Self*, s. 237).

Profesor J. Eccles vytvořil novou, geniální teorii pro fungování lidského rozumu, známou jako dualistický interakcionismus (*dualist - interakcionism*). Autor vysvětluje: „Tvrdím, že tajemství

Sir John Carew Eccles

člověka je neuvěřitelně zmenšeno vědeckým redukcionismem s jeho nabídkou objektivního materialismu, který by měl vysvětlit existenci celého duchovního světa v kategoriích aktivních neuronů. **Takovou víru je třeba pokládat za předpoklad. Musíme uznat, že jsme duchovními bytostmi s dušemi, které existují v duchovním světě, a současně jsme materiálními bytostmi s těly existujícími v materiálním světě**“ (*Evolution of the Brain*, s. 241). „Čím více vědecká bádání odhalují pravdu o lidském mozku, tím jasněji můžeme odlišit jeho fungování a myšlení – a v tom kontextu vidět nádherný jev myšlení. Přesvědčení, že myšlení je výsledkem materiálních procesů, je předpoklad dogmatických materialistů. To má rysy mesiánského proroctví slibujícího budoucnost zbavenou všech pro-

blémů – něco jako nirvány pro naše nešťastné potomky. Materialističtí kritici argumentují, že nepřekročitelné těžkosti tvoří hypotéza, že nehmotné rozumové jevy mohou působit na hmotnou strukturu neuronů. Takové působení je skutečně neslučitelné se zákony fyziky a zvláště s prvním zákonem termodynamiky. Tuto námitku mohli jistě podporovat fyzikové, neurologové a filosofové 19. století, ideologicky svázaní s fyzikou 19. století, která nic nevěděla o kvantové fyzice 20. století“ (*A unitarity hypothesis of mindbrain interaction in the cerebral cortex*, 1990).

Dlouholetý výzkum lidského mozku přivedl Johna Ecclese k tvrzení, že **všichni máme osobní nemateriální vědomí, které pracuje skrze materiální mozek**. Kromě fyzického světa existuje v člověku svět vědomí, duchovní svět, a obě tyto části na sebe vzájemně působí (srov. *How the Self Controls Its Brain*, s. 38). Profesor Eccles zdůrazňuje udivující fakt, že sebevědomí osobního já trvá u každého člověka nezměněno po celý jeho život a **tento fakt musíme uznat za zázrak** (tam., s. 139).

Eccles takto píše o nesmrtelnosti duše, čili o existenci každého člověka po jeho smrti: „Věřím, že moje existence je fundamentálním tajemstvím, které překračuje veškeré biologické hodnocení rozvoje mého

Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., přední český psychiatr (vlevo) a Sir John Carew Eccles (r. 1993)

Sir John Carew Eccles

těla včetně mozku s jeho genetickým dědictvím a původem. Bylo by nerozumné věřit, že ten spanilý dar vědomé existence nemá další budoucnost a možnost existence v jiné nepředstavitelné skutečnosti“ (*Facing reality: Philosophical Adventures by a Brain Scientist*, s. 83). Na jiném místě vědec vysvětluje: „Můžeme se dívat na smrt našeho těla i mozku jako na rozpad dualistické existence. Máme naději, že uvolněná duše najde novou budoucnost s hlubším významem a úchvatnějšími zkušenostmi v obnovené existenci shodně s tradičním křesťanským učením“ (*Evolution of the Brain*, s. 242). „Náš vznik je stejně tajemný jako naše smrt. Nemůžeme mít tedy naději, že naše ignorace o našem původu je stejná jako o naši budoucnosti? Nemůže být náš život prožíván jako vážné a úchvatné dobrodružství, jehož konečný smysl čeká na odhalení?“ (*Facing reality: Philosophical Adventures by a Brain Scientist*, s. 95)

Nechť svědectví o existenci nesmrtelné duše jednoho z největších znalců lidského mozku nás zmobilizuje, abychom více pečovali o svůj nehmotný život, o čistotu srdce a svobodu ode všeho zla, o život věčný. Ten se má uskutečnit prohloubením našeho osobního vztahu ke Kristu v každodenní modlitbě a ve svátostech. Neboť „co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl škodu na duši? Anebo jakou výměnu dá člověk za svou duši?“ (Mt 16,26)

Mitujcie się 2/2009

Podle teorie evoluce se život vyvinul v moři a odtud se přenesl na souš díky obojživelníkům. Tento evoluční scénář nám sugeruje také vývoj obojživelníků na plazy, tvory čistě suchozemské. Ani tato perspektiva není možná z důvodu nesmírných strukturálních rozdílů mezi těmito druhy živočichů. Např. vajíčko obojživelníků je uzpůsobeno k vývoji ve vodě, zatímco vajíčka plazů se rozvíjejí na souši. „Postupnou“ evoluci obojživelníků je nutno zamítnout, protože bez dokonale vyvinutého vajíčka integrálně projektovaného není přežití druhu možné. Navíc neexistuje žádný doklad ani důkaz o přechodu obojživelníků v plazy. Paleontolog Robert L. Carroll byl nucen akceptovat, že první plazi byli značně odlišní od obojživelníků a jejich předci se dosud nenašli.⁽³³⁾

Nicméně zoufalé scénáře evolucionistů tím nekončí. Zůstává problém, jak naučit tyto plazy létat. Jelikož věří, že i ptáci se nějakým způsobem vyvinuli, tvrdí, že mají původ v plazech. Nicméně žádný z mechanismů ptáků, jejichž struktura je zcela odlišná od struktur pozemských živočichů, není možno vysvětlit postupným vývojem. Především křídla, která jsou zvláštní charakteristikou ptáků, představují pro evolucionisty nepřekročitelnou překážku. Tak jako oko i křídlo může fungovat jedině tehdy, když je dokonale vyvinuté. Takové komplexní orgány zůstávají tajemstvím přírody, které čeká na své vysvětlení.⁽³⁴⁾

Otázka, jak se mohla vyvinout dokonalá struktura křídla postupnými mutacemi, zůstává a zůstane bez odpovědi. Nelze vysvětlit, jak se přední tlapy plazů mohly přetvořit v dokonale fungující orgán změnou genů (mutací).

Samotná přítomnost křidel nestačí k tomu, aby pozemský organismus mohl létat. Kostí ptáků jsou mnohem lehčí než kosti zvířat žijících na zemi. Je-

Proč vlastně evoluce? (6)

Vznik ptáků a savců

jich plíce pracují zcela odlišným způsobem a velmi specializovaný je jejich krevní oběh a srdeční systém. Všechny tyto mechanismy musí být přítomny současně, nemohou se vytvářet postupně „akumulací“. Z těchto důvodů je teorie o vývoji ptáků z pozemských organismů zcela falešná. A to všechno vyvolává další otázku: jestliže připustíme, že pohádka o takovém vývoji je pravdivá, jak to, že na její potvrzení nemáme k dispozici ani jeden příklad „poloptáka“?

Hypotetická přechodná forma: archeopteryx

Evolucionisté jako protiútok vyslovují jméno jediného tvora. Tato zkamenělina ptáka nazvaného archeopteryx je jedinou známou přechodnou formou, kterou hájí.

Archeopteryx jako údajný předek dnešních ptáků žil podle evolucionistů před 150 miliony let. Teorie tvrdí, že někteří měli dinosauri nazvaní velocirap-

tor nebo dromeosaur se vyvíjeli tak, že získali křídla a začali létat.

Poslední výzkumy však prokázaly, že tento tvor není žádnou přechodnou formou, nýbrž pták jen s některými odlišnými charakteristikami ve srovnání a dnešními ptáky.

Teze, že archeopteryx byl „polopták“ neschopný dokonale létat, byla několik let populární. Chyběla mu hrudní kost, čímž se lišil od dnešních ptáků. Na této kosti jsou upevněny svaly důležité pro létání. Tuto kost mají všichni dnešní ptáci i netopýři, i když patří do jiné třídy.

V roce 1992 však došlo k velkému překvapení. Byl objeven sedmý archeopteryx, který hrudní kost má. Přírodovědecký časopis napsal: „Poslední nález sedmého exempláře archeopteryxe má zachovanou pravoúhlou hrudní kost, která dříve nebyla dokumentována. To dokazuje sílu svalů potřebných k létání.“⁽³⁵⁾ Tím padla hypotéza o poloptáku neschopném létat.

Archeopteryx

Kromě toho asymetrická struktura per na křídlech je k nerozeznání od struktury u dnešních ptáků. Slavný paleontolog Carl O. Dunbar napsal: „Pokud jde o tato křídla, archeopteryxe je nutno klasifikovat jasně jakožto ptáka.“⁽³⁶⁾ Ze struktury peří vyplývá, že má teplou krev jako ptáci, nikoliv chladnou, jak je tomu u dinosaurů.

U archeopteryxe byly zjištěny v zobáku zuby a na konci křídel drápy. Zuby jsou však zcela jiného charakteru než u domnělých předků dinosaurů. Konstatují to slavní ornitologové Martin, Stewart a Whetston. Tento pták má zuby ploché s širokými kořeny, zatímco dinosauri zuby mají tvar pily s úzkými kořeny.⁽³⁷⁾

Ze srovnání koster archeopteryxe a dinosaura vyplývá, že mezi nimi neexistuje žádná podobnost.⁽³⁸⁾ Anatomové Tarsitano, Hecht a A. D. Walker konstatují, že „podobnosti“, o jakých píše John Ostrom, jsou ve skutečnosti plodem chybné interpretace.⁽³⁹⁾

(Pokračování)

Harun Yahya:

Inganno dell'evoluzione

Poznámky:

⁽³³⁾ Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, s. 198.

⁽³⁴⁾ Engin Korur, „Gözlerin ve Kanatların Sirri?“ (The Mystery of the Eyes and the Wings), *Bilim ve Teknik*, No. 203, October 1984, s. 25.

⁽³⁵⁾ *Nature*, Vol 382, August, 1, 1996, s. 401.

⁽³⁶⁾ Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310.

⁽³⁷⁾ L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, Vol 98, 1980, s. 86.

⁽³⁸⁾ *Ibid.*, s. 86; L. D. Martin „Origins of Higher Groups of Tetrapods“, Ithaca, New York: Comstock Publishing Association, 1991, ps. 485, 540.

⁽³⁹⁾ S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnean Society*, Vol 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, Vol 177, 1980, s. 595.

Pondělí 11. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Súdruenci Jenruhovci a betlehem v Rajeckej Lesnej 6:55 V posteli Pod nebesy (10. díl) 7:45 Čteme z křesťanských periodik 7:55 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 8:55 Přejeme si... 9:15 Mikroregion Třemšín (6/9) 9:25 Jedenkrát smrt, prosím 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (76) 10:50 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 11:30 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 11:35 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 11:45 Myši na scéně (19. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert naděje (2. část) 13:15 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 13:45 Přírodní zákrasy Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 14:35 Sen a radost 14:55 Žít! Ceija Stojka 15:25 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Rusko, můj dětský sen 16:00 H2Onews 16:10 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 16:35 Krásy Čech a Moravy - Zámek Trója 17:00 NOEparáda (44. díl) [L] 17:25 Cesty za poznáním: Island 18:15 Mikroregion Třemšín (7/9) 18:25 Svatá země 18:35 Myši na scéně (20. díl) 18:45 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 18:55 Záznamy Roberta Hliněnského 19:25 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (19. díl) [P] 20:25 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 21:15 Na koberečku (76) 21:30 V posteli Pod nebesy (10. díl) 22:25 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 23:15 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:45 Jedna lidská chyba 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert naděje (2. část) 1:20 Poslech Radia Proglas [P].

Úterý 12. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 7:15 Noemova pošta: leden 8:45 Skauting je cesta 9:05 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 9:25 Žít! Ceija Stojka 10:00 Závodů nepatří na silnici 10:20 Mikroregion Třemšín (6/9) 10:35 Za závojem 11:25 Noeland (10. díl) 11:45 Myši na scéně (20. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (4. díl) 12:55 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:25 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 14:15 Svatá země 14:25 Znovuzrození národa 15:15 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Rusko, můj dětský sen 15:45 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi 17:00 Mikroregion Třemšín (7/9) 17:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (18. díl) 18:10 Můj život byl a bude 18:35 Myši na scéně (20. díl) 18:45 Krásy Čech a Moravy - Zámek Trója 19:10 Harfa Noemova III. (19. díl) 19:30 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Sestra Sára 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Po stopách Ježíše Krista (3) 20:35 Zpravodajské Noeviny 20:50 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (4. díl) [P] 21:20 Žít! Ceija Stojka 21:50 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 22:25 Národní parky Východní Afriky (2/2) 23:15 Závodů nepatří na silnici 23:35 Přejeme si... 23:55 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (4. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 13. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Mikroregion Třemšín (7/9) 6:30 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (4. díl) 7:00 Závodů nepatří na silnici 7:20 Znovuzrození národa 8:10 Na koberečku (76) 8:25 Krásy Čech a Moravy - Zámek Trója 8:50 Čteme z křesťanských periodik 9:00 Pro vita mundi 9:50 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 10:00 Harfa Noemova III. (19. díl) 10:20 Svatá země 10:30 Generální audience

Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Po stopách Ježíše Krista (3) 12:35 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Rusko, můj dětský sen 13:05 Přejeme si... 13:25 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 14:25 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 14:55 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 15:45 Řez 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Súdruenci Jenruhovci a betlehem v Rajeckej Lesnej 16:20 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 16:45 Mikroregion Třemšín (7/9) 17:00 GOODwillBOY [P] 17:40 NOEparáda (44. díl) 18:05 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 18:15 Noeland (10. díl) 18:35 Myši na scéně (21. díl) [P] 18:45 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:15 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová [P] 20:25 Přejeme si... [P] 20:45 Po stopách Ježíše Krista (3) 21:15 Atlas Charity (9. díl): Studénka (Charita Studénka) 21:20 Harfa Noemova III. (19. díl) 21:40 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:10 Svatá země 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 14. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Pro vita mundi 7:05 Čteme z křesťanských periodik 7:15 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 8:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (4. díl) 8:55 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 9:05 Přejeme si... 9:25 Po stopách Ježíše Krista (3) 10:00 Na koberečku (76) 10:15 Můj život byl a bude 10:40 Žít! Ceija Stojka 11:10 Noeland (10. díl) 11:30 Sestra Sára 11:45 Myši na scéně (21. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin 12:35 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Na větrné hůrce 13:25 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová 13:45 GOODwillBOY 13:55 NOEparáda (44. díl) 14:50 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 15:40 Mikroregion Třemšín (7/9) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Přejeme si... 16:30 Harfa Noemova III. (19. díl) 16:50 Znovuzrození národa 17:40 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Rusko, můj dětský sen 18:10 Atlas Charity (9. díl): Studénka (Charita Studénka) 18:15 Sen a radost 18:35 Myši na scéně (21. díl) 18:45 V posteli Pod nebesy (10. díl) 19:35 Na koberečku (76) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (18. díl) 21:05 CHKO Žďárské vrchy - Dářská rašeliněšť 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Súdruenci Jenruhovci a betlehem v Rajeckej Lesnej 21:45 Závodů nepatří na silnici 22:05 Mikroregion Třemšín (7/9) 22:25 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 23:25 Žít! Ceija Stojka 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:40 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (4. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas.

Pátek 15. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 GOODwillBOY 6:55 NOEparáda (44. díl) 7:20 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 7:25 Znovuzrození národa 8:15 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 8:35 Krásy Čech a Moravy - Zámek Trója 9:00 Po stopách Ježíše Krista (3) 9:30 Mikroregion Třemšín (7/9) 9:45 Čteme z křesťanských periodik 10:00 Přejeme si... 10:20 Závodů nepatří na silnici 10:40 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Rusko, můj dětský sen 11:10 Na koberečku (76) 11:25 Noeland (10. díl) 11:45 Myši na scéně (21. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 13:00 Noemova pošta: leden 14:30 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová 14:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (18. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi

17:00 Harfa Noemova III. (19. díl) 17:20 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 18:10 Zikův svět zvířat (1. díl): Velké kočkovité šelmy 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (1. díl) [P] 18:45 Přejeme si... 19:05 Krásy Čech a Moravy - Zámek Trója 19:30 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Súdruenci Jenruhovci a betlehem v Rajeckej Lesnej 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Kulatý stůl: Ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. 21:35 Na koberečku (76) 21:50 Octava dies (557): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 23:15 NOEparáda (44. díl) 23:40 H2Onews 23:50 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (4. díl) 0:20 Žít! Ceija Stojka 0:50 CHKO Žďárské vrchy - Dářská rašeliněšť 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 16. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noemova pošta: leden 7:45 Čteme z křesťanských periodik [P] 7:55 Za závojem 8:45 JuniorTV Kopřivnice [P] 9:05 Noeland (10. díl) 9:25 Zikův svět zvířat (1. díl): Velké kočkovité šelmy 10:00 GOODwillBOY 10:40 NOEparáda (44. díl) 11:05 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Mekong Delta, Lemmenjoki, Wadi Rum [P] 11:45 Slimák Mafo a škriatok Klinček (1. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (4. díl) 12:55 CHKO Žďárské vrchy - Dářská rašeliněšť 13:15 Zpravodajské Noeviny 13:25 Znovuzrození národa 14:15 Harfa Noemova III. (19. díl) 14:35 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 15:25 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) 15:35 Na koberečku (76) 15:50 Atlas Charity (9. díl): Studénka (Charita Studénka) 16:00 H2Onews 16:10 Můj život byl a bude 16:35 Závodů nepatří na silnici 16:55 Mikroregion Třemšín (7/9) 17:10 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Rusko, můj dětský sen 17:40 Přejeme si... 18:00 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová 18:20 Sestra Sára 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (1. díl) 18:45 Po stopách Ježíše Krista (3) 19:15 Svatá země 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Súdruenci Jenruhovci a betlehem v Rajeckej Lesnej 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům 20:55 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 21:35 Nedělní čtení 22:00 Harfa Noemova III. (19. díl) 22:30 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Hříchy proti tělu Kristovu 23:30 Žít! Ceija Stojka 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (18. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 17. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Dětská Bible 7:00 Přírodní zákrasy Evropy (2): Největší kuriozity Evropy 7:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (18. díl) 8:50 Pro vita mundi 9:40 Evangelium 9:50 Atlas Charity (9. díl): Studénka (Charita Studénka) 10:00 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová 10:30 Mše s farností Štěpánkovice [L] 11:40 Mikroregion Třemšín (7/9) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Přejeme si... [P] 13:15 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Hříchy proti tělu Kristovu 14:15 CHKO Žďárské vrchy - Dářská rašeliněšť 14:35 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 15:15 Žít! Ceija Stojka 15:45 Svatá země 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (2. díl): Pod mořskou hladinou 16:35 NOEparáda (44. díl) 17:00 Noeland (10. díl) 17:30 GOODwillBOY 18:10 Na koberečku (76) 18:25 Cesta k andělům 19:15 Harfa Noemova III. (19. díl) 19:35 Krásy Čech a Moravy - Zámek Trója 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (558): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (19. díl) [P] 20:45 Novoroční koncert 2010: K&K Philharmoniker (Johann Strauss) [P] 22:05 Závodů nepatří na silnici 22:30 Znovuzrození národa 23:20 Nedělní čtení 23:45 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ 2010

19. 2. – 21. 2.	Duchovní cvičení pro členy a příznivce Matice svatoantonínské	Mons. V. Šíma
5. 3 – 7. 3.	Rekolekce pro katechety	Mons. P. Posád
11. 3. – 14. 3.	Příprava na manželství – snoubenci	P. P. Šustáček
12. 3. – 14. 3.	Duchovní cvičení pro laiky, pastor. asistenty a akolyty	P. J. Szkandera
19. 3. – 21. 3.	Duchovní cvičení pro mladé členy Orla	Mons. J. Graubner
19. 3. – 21. 3.	Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu)	P. S. Peroutka, SJ
21. 3. – 25. 3.	Postní duchovní obnova	P. S. Peroutka, SJ
13. 4. – 17. 4.	Duchovní cvičení pro pracovníky charit	Mons. J. Šich
5. 5. – 8. 5.	Duchovní cvičení pro všechny	P. M. Kabrda, SDB
25. 5. – 29. 5.	Exercicie s Pannou Marií	P. J. Hladiš, SJ
30. 5. – 5. 6.	Exercicie pro řeholnice	P. J. Čupr, SJ
25. 6. – 27. 6.	Duchovní cvičení formou večeřadla	P. Š. M. Filip, OP
18. 7. – 22. 7.	Duchovní cvičení pro manžele	Mons. A. Opatrný
22. 7. – 25. 7.	Duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky	Mons. A. Opatrný
1. 8. – 5. 8.	Duchovní cvičení pro katechety a animátory	buďe upřesněno
15. 8. – 19. 8.	Duchovní cvičení pro všechny (františkánská spiritualita)	P. A. Dąbrowski, OFM
16. 8. – 20. 8.	Duchovní cvičení pro varhaníky a chrámové zpěváky	P. M. Javora
22. 8. – 27. 8.	Exercicie pro trvalé jáhny a manželky	P. V. Málek
1. 9. – 5. 9.	Duchovní cvičení pro vysokoškoláky	P. M. Altrichter, SJ
5. 10. – 9. 10.	Exercicie s Pannou Marií	P. J. Hladiš, SJ
22. 10. – 24. 10.	Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu)	P. S. Peroutka, SJ
27. 10. – 30. 10.	Duchovní cvičení pro všechny	P. M. Kabrda, SDB
4. 11. – 7. 11.	Duchovní cvičení pro akolyty a pastorační asistenty	P. P. Vaculík, SDB
28. 11. – 2. 12.	Ignaciánské exercicie pro všechny	P. S. Peroutka, SJ
5. 12. – 9. 12.	Adventní duchovní cvičení pro všechny	P. A. Dąbrowski, OFM
9. 12. – 12. 12.	Duchovní cvičení pro manžele	Mons. V. Šíma
30. 12. – 1. 1. 2011	Duchovní cvičení formou večeřadla	P. Š. M. Filip, OP

Blíže informace naleznete na www.stojanov.cz. Přihlášky posílejte na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad. Tel. 572 571 420 nebo 572 571 531 • e-mail: velehrad@stojanov.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. LEDNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 10. 1.		PO 11. 1.		ÚT 12. 1.		ST 13. 1.		ČT 14. 1.		PÁ 15. 1.		SO 16. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	1277	1416	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	1035	1155	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 9. 1.															
Hymnus	261	288	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	260	286	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	230	252	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	260	287	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	260	287	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	688	777
Prosby	261	287	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	263	291	263	291	841	944	857	961	1277	1416	888	995	904	1012	689	778
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 10. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
 Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10
 Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)
 2. čt.: Sk 10,34-38
 Ev.: Lk 3,15-16.21-22
Slovo na den: Otevřelo se nebe.

Pondělí 11. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1-8
 Ž 116B(115),12-13.14+17.18-19
 Odp.: 17a (*Přinesu ti obět díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 1,14-20
Slovo na den: Obráťte se a věřte evangeliu.

Úterý 12. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9-20
 1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd
 Odp.: 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém Spasiteli.*)
 Ev.: Mk 1,21b-28
Slovo na den: Zahubit?

Středa 13. 1. – nez. pam. sv. Hilária

1. čt.: 1 Sam 3,1-10.19-20
 Ž 40(39),2+5.7-8a.8b-9.10
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 Ev.: Mk 1,29-39
Slovo na den: Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven.

Čtvrtek 14. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 4,1-11
 Ž 44(43),10-11.14-15.24-25
 Odp.: 27b (*Vysvobod nás, Pane, pro svou lásku!*)
 Ev.: Mk 1,40-45
Slovo na den: Chci, buď čistý!

Pátek 15. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 8,4-7.10-22a
 Ž 89(88),16-17.18-19
 Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
 Ev.: Mk 2,1-12
Slovo na den: Vstaň, vezmi své lehátko a jdi!

Sobota 16. 1. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a
 Ž 21(20),2-3.4-5.6-7
 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
 Ev.: Mk 2,13-17
Slovo na den: Proč jí s celníky a hříšníky?

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 9. 1. 2010
a všechny následující soboty v době od 8 do 12 hodin.**

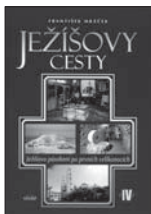
JEŽÍŠOVY CESTY (IV)

František Mráček

Čtvrtý díl Ježíšových cest zachycuje Ježíšovu činnost po prvních Velikonocích. Texty knihy jsou založeny na vizích bl. Kateřiny Emmerichové, které jsou stále více podepřeny novými archeologickými a vědeckými výzkumy. Pravdivost jejich vizí nám umožňuje více vníknout do vykupitelské a lidské Ježíšovy činnosti a tím oživovat víru a lépe pochopit smysl Bible, jejíž obsah věřící lidé mnohokrát slyšeli, ale již je neoslovuje. Tyto unikátní publikace jsou doplněny značným množstvím fotografií autora, který zkoumá a ověřuje od roku 1992 místa událostí při svých pravidelných výzkumných cestách do Izraele.

VÉRITÉ • Křídový papír, váz., 175x250 mm, 168 stran, 290 Kč

*Lze objednat také I., II. a III. díl publikace -
cena jednoho dílu je 290 Kč.*

ŽIVOT BLAHOŠLAVENÉ PANNY MARIE

Dr. Josef Miklík C.Ss.R.

Soubor hlubokých duchovních úvah o Panně Marii, které poprvé vyšly v roce 1934.

*Michael S. A. • Šesté vydání
Brož., A5, 186 stran, 170 Kč*

TOBĚ, KTERÝ ŽÍZNÍŠ

Jacques Lebreton - Françoise Lemairová
Z francouzštiny přeložil Vladimír Mikeš

Kniha je společným dílem katechetky francouzského lycea a jáhna s těžkým tělesným postižením. Jimi vyprávěné životní příběhy ukazují na obecně lidskou touhu po překročení sebe sama a po velkodušnosti, kterou můžeme objevit v srdci každého člověka. Tato touha je výsadním znamením, že jsme všichni stvořeni k obrazu Boha, který je Lásky sama.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 176 stran, 169 Kč*

EUCHARISTIE

Vojtěch Cikrle

Eucharistie je v katolické církvi jádrem jejího života a středem její bohoslužby. Svátost eucharistie je památka a zpřítomnění Boží lásky k lidem a Ježíšovy záchrany člověka, kterou uskutečnil svým životem, smrtí a vzkříšením. Úvahy brněnského biskupa V. Cikrleho o eucharistii doprovázejí barevné ilustrativní fotografie.

*Karmelitánské nakladatelství
Křídový papír, váz., 147x147 mm, 40 stran, 109 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.